No. 118. 1845.

VLISSINGSCHE COURANT.

Woensdag 1. October.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,00, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 10 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 5 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

DUITSCHLAND.

— Als men geloof mag hechten aan de berigten, die van de russische grenzen herwaarts komen, dan zou prins *Woronzow* werkelijk voornemens, zijn om de wouden van den Kaukasus te verbranden. De ondoordringbare bosschen zijn de ware vestingen der bergvolken. Door dezelve in brand te steken, bekomen de Russen een terrein, waarop de vijand niet zal weten te vechten; terwijl de russische taktiek hier zonder veel moeite kan ageren. De keizer zal deze gewigtige onderneming zelf met hem komen bespreken en persoonlijk de ronde bij de russische aristocratie doen, ten einde dezelve zoo veel doenlijk voor zijne plannen tegen de Kaukasus te stemmen.

ENGELAND.

— Het getal der nieuwe ijzeren spoorwegen, die in de vorige week voorgesteld zijn, bedraagt 24.

— Den 12. September, dus verhaalt de *Morning-Post*, ging eene dame, die in Londen vreemd was, in St. James-Park wandelen, en zette zich op eene bank neder. Spoedig daarna kwam een welgekleed man naast haar zitten, en knoopte met haar op eene wellevende wijze een gesprek aan. Plotselijk sprong hij op, en raapte niet verre van daar zij zaten, een papier op, dat hij open vouwde, en waaruit hij eene fraaije halsketen met turkoisen, en daarbij passende oorringen, benevens eene broche te voorschijn haalde. Eene daarbij liggende nota gaf de waarde dezer sieraden op 10 p. 15 shillings aan. Als galant man bood hij aan, den vond met de dame te deelen; daar dit echter moeijelijk was, zoo betoonde hij zich bereidwillig, aan de dame de juweelen geheel over te laten, als zij hem voor zijn aandeel 2 p. wilde geven. Onbedachtzaam bewilligde zij hierin, en toen zij de sieraden bij een juwelier waarderen liet, bleek het, dat het slechts zoogenaamd Birminghammer fabrikaat en hoogstens 8 shillings waard was.

— In Brazilië, bij de stad Bahia, is eene rijke diamantmijn ontdekt. Daar de delving aan elk is overgelaten, zoo zijn vele duizenden bewoners van alle kanten toegestroomd, om diamanten te zoeken.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 25. September. Gisteren om één uur is de vloer van de derde verdieping van een groot huis hetwelk men in de *Champs-Elysées*, aan het opbouwen was, plotseling ingevallen, de daaronder gelegene vloeren met zich slepende.

Op deze vloeren werkten veertig metselaars. Een van hun is op den eigen stond dood gebleven. Elf anderen zijn zwaar gekwetst.

De tijding van dit verschrikkelijk ongeval heeft zich met snelheid in geheel de wijk verspreid. De geburen, alsook de municipale wacht van de *Allée des Veuves* en de *sergents de ville*, zijn toegeloopen. De heer policie prefect, die aldaar voorbij kwam gereden, is insgelijks gekomen. Men heeft zich dadelijk aan het werk gezet, om al de ongelukkige werklieden van onder de puinen uit te halen. De heer prefect van policie heeft zijn rijtuig afgestaan, en al de rijtuigen van de wijk zijn insgelijks in gebruik genomen geworden als ook al de draagberriën, om den dooden en de gekwetsten naar Beaujon over te voeren. Om vijf ure 's avonds was de *Rue Bayard* nog vervuld met eene diep bewogen menigte.

— Er is grootelijks spraak van alle de kusten van Frankrijk in eenen geduchten staat van verdediging te brengen.

— Met 1°. Januarij 1845 bestond de Fransche marine uit 112,462 zeelieden, waarvan 11,156 kapiteins en stuurlieden, en 101,306 officieren der marine, matrozen en scheepsjongens. Met 1. Januarij 1844 telde Frankrijk 109,410 en met 1. Januarij 1838 slechts 89,524 mariniers.

— De *Courrier de Marseille* meldt eene zonderlinge ontknooping van de diplomatieke zending van den Marokkaan *Mohammed-Ben-Serrour*, met wien de drukpers zich onlangs heeft onledig gehouden. Dien Moor, zeide men, was herwaarts gezonden om een aanhangsel op het traktaat van Lalla-Magrania te onderhandelen. Hij droeg den groenen tulband als afstammeling van *Mahomet*, en gaf zich uit voor bloedverwant van den Keizer *Abdel-Rhaman*. Hij heeft te Marseille de troepen gemonsterd, eene tooneel-vertooning in de loge van den prefect bijgewoond, en van het magistraat een groot gouden horlogie ten geschenke ontvangen. Nu is hij met den lantaren aan den dissel naar Mekka vertrokken, en volgens de ingewonnen bescheiden, is dien *Ben-Serrour*, noch prins, noch ambassadeur, noch iets met al. De Marseillanen zweren, dat men hen voortaan met een zwart vel niet meer zal vangen.

— DE IN SLAAP-WIEGERS. — De heer *Gustaaf de G.*, neef van den ontvanger-generaal uit een der westelijke departementen, was eerst sedert eenige dagen te Parijs aangekomen, om in de regten te gaan studeren, en had zich eenige dagen vóór de heropening der koersen naar de hoofdstad begeven, ten einde Parijs, hetwelk hij slechts onvolmaakt had leeren kennen, tijdens een kort verblijf aldaar in het gezelschap van zijn ouders, meer bij te zien. Dezer dagen, om drie ure namiddag, kwam die jongeling terug van de Chaussée d'Antin, alwaar hij als mandataris van den ontvanger-generaal eene som van elf duizend franken was gaan halen, welke hij, volgens de hem gegeven onderrigtingen, aanstonds in de handen van den heer *Morteau*, wisselagent, storten moest.

De jonge *de G...* rigtte zich dus naar de Beursplaats, toen hij, voorbij het *Café de Paris* heen gaande, zich al de wonderen herinnerde welke hij wegens die vermaarde restaurant had hooren verhalen. Hij trad er binnen, deed zich een maal opdisschen, ofschoon het daartoe geen uur scheen te wezen, en ledigde intusschen eene flesch Johannesberg; hetgeen hem derwijze in goede luim bragt, dat hij uit het lekker huis komende, geenszins op den wisselagent dacht; overigens de beurs was reeds sedert langen tijd gesloten.

Voorbij de schouwburg *des Variétés* gaande, las hij op den plakbrief den naam van *Bouffé!* Hoe zou men zich het genoegen kunnen weigeren *Bouffé* te gaan toejuichen als men eerst te Parijs aankomt en de dampen eener flesch Johannisberg in de hersens heeft? De toekomende student begaf zich naar het bureau; op dit oogenblik komt een zeer wel gekleed en wel gemanierd heer hem vragen of hij niet zou voornemens zijn in den schouwburg te treden.

— Ik meende er inderdaad mijnen avond te gaan doorbrengen, antwoordde de heer *de G...*

— Mijnheer, — hernam de onbekende, — dit zal u misschien zeer onbescheiden voorkomen: ik verzoek u mij te zeggen welke plaats gij wenscht te kiezen?

— Eene stalle op den balkon, noch meer noch minder.

— Welnu, mijnheer, geef u die moeite niet; ik heb een logebriefje en bevind mij alleen; gij weet dat niets verdrietiger is dan eene tooneelvertooning, als men niet weet met wie een woord te wisselen... — Wat meer is, dat briefje kost mij niets; ik heb het te danken aan de gedienstigheid van een der schrijvers....

— Maar, mijnheer, ik mag dit niet aanvaarden, ik heb de eer niet u te kennen.

Echter na eenige aarzelingen aanvaardde de jongman het aanbod. De onbekende was een verstandig man: de avond verliep vrolijk, en *Gustaaf* was verrukt over de nieuwe kennis die hij gemaakt had.

— Mijnheer, vroeg hij, zou het u aangenaam zijn dat wij na de vertooning onze kaarten uitwisselden?

— Van harte gaarne... Maar waarom zouden wij elkander zoo vroeg verlaten? Wij zullen het avondmaal gaan nemen; want gij moet even als ik het middagmaal wat vroeg genomen hebben.

Gustaaf dorst niet te weigeren; het avondmaal aanvaardende dacht hij zich den gedienstigen persoon eene vergoeding te kunnen bezorgen, en hij liet zich naar het *Maison d'Or* leiden. Het maal was fijn; maar het was te vergeefs dat *Gustaaf* poogde hetzelve te betalen.

— Alles wat ik doen kan, sprak zijn vriendelijke gezel, is van uwent wege eene *Marquise* te aanvaarden, welke wij ergens zullen nemen, alwaar men mij ongeduldig verwacht. Kom, het is naar een paradijs dat ik u leiden wil.

De dampen van de champagne gepaard met die van het rijnsche vocht, benevelden het hoofd van den jongman, en hij was verre van in het genot van alle zijne geestvermogens te wezen; ook dacht hij aan niets anders dan zich te laten opleiden. Een kwart uurs daarna was hij in het midden eener zaal, alwaar menigvuldige jonge juffers hem als het ware door eene gaasgordijn te voorschijn kwamen.

Men deed hem nederzitten digt bij eene tafel waarop weldra eene groote *Marquise* schuimde; de glazen werden op nieuw gevuld. De sluijer welke het gezigt van den jongeling benevelde, werd steeds meer en meer ondoordringbaar. Weldra boog hij het hoofd achterwaarts op den rug van den zetel waarop hij zich bevond en viel in slaap.

Toen hij ontwaakte, bevond hij zich in zijn bed; de meester van het hotel alwaar hij afgestapt was, verhaalde hem, dat twee heeren die zeer welstellend schenen te wezen, hem met eigen handen hadden willen te bed leggen, en vervolgens vertrokken waren, te verstaan gevende dat het slechts het gevolg eener drankoverdaad was, wel aanbevelende dat men hunnen vriend alle wenschelijke zorgen toebrengen zou. De aanstaande student zijn gedachten bijeen verzamelende, sprong uit zijn bed, keerde de zakken zijner kleederen om, en doorzocht zijne briefstas: alles was ledig...., Eenige uren daarna deed hij zijne verklaring aan de overheid; doch het was hem onmogelijk zich te herinneren in welke wijk de gedienstige heer hem geleid had uit den schouwburg komende, hetgeen de uitslag der navorschingen, waaraan de politie zich thans overlevert om die nieuwe in slaapwiegers te ontdekken, zeer twijfelachtig doet voorkomen.

— Volgens tijdingen uit Algerien, zouden de Arabiers nog eens toebereidselen maken om de vijandigheden tegen het fransch leger te beginnen.

BELGIE.

PROCES IN ONTKENNING. Het hof van beroep van Brussel heeft zich onlangs bezig gehouden met een proces in ontkenning, hetwelk omstandigheden oplevert van eenen aard om belangstelling te verwekken. Zie hier de toedragt der zaak:

In 1825 trouwde mejufvrouw *A.* oud 25 jaren met den graaf de *L.* uit een oud en adelijk geslacht onzes lands gesproten; maar dat weinig vermogen bezat. Dit huwelijk, het gevolg van wederzijdsche genegenheid, was meer dan vijftien jaar gelukkig; twee kinderen waren uit deze echtverbindtenis gesproten. Deels uit smaak, deels ten gevolge der staatkundige gebeurtenissen van 1830, die der Nassauwen zaak, welke den graaf toegedaan was, deden bezwijken, gingen de echtelingen op een buitengoed wonen. Slechts na het vredes traktaat van 1839 tusschen België en Holland gesloten, zag men den graaf en de gravin in de Brusselsche gezelschappen wederom verschijnen. Op dit tijdstip ontmoette de gravin *de L.* wijlen den staf-officier *G.*, en hoewel zij reeds 39 jaar oud was, had zij het ongeluk deszelfs aandacht te vestigen. Van toen af veranderden de huiselijke gewoonten der gravin. Terwijl haren echtgenoot met twee kinderen op zijn buitengoed bleef, woonde zij nu te Brussel, dan te Oostende, dan te Parijs, en laatstelijk te O...., bij Luik, alwaar zij onder eenen valschen naam bekend stond; maar overal ontmoette men haar met den officier *G.* In 1841 en 1843, gedurende haar verblijf te Parijs, had mevrouw *de L.* twee kinderen ter wereld gebragt, wier geboorte zij voor haren man en haren vader verborgen hield. Daarna woonde zij lang te O. en te B. In Februarij 1844 overleed haren man en verleider te Toulon, aan iedere zijner twee onechte dochters 20,000 frs. nalatende. Omtrent dien tijd werd den graaf *de L.* onderrigt, dat zijne vrouw heimelijk was bevallen; hij nam inlichtingen en erlangde weldra het bewijs, dat de twee kinderen *onder zynen naam* op de geboorte-registers van Parijs waren ingeschreven. Toen legde hij een Proces in ontkenning aan, tot staving van hetwelk hij omstandig beweers, dat er sedert 1839 tusschen hem en zijne vrouw geene innige betrekkingen hadden plaats gehad. Voor de regtbank van Nyvel beweerde de gravin eerst, dat het overspel vooraf moest bewezen worden, en dat er tot dusverre geen proces kon ingespannen worden; maar deze uitzondering werd verworpen, en de regtbank nam aan dat de geboorte en het bestaan der twee ontkende kinderen voor den man waren verborgen gehouden, en verklaarde het proces geldig. Door een nader vonnis werd door de regtbank aangenomen, dat de twee bedoelde kinderen in overspel gewonnen waren, en dat den aanlegger er den vader niet van was. Ook het hof van beroep van Brussel heeft de geldigheid van het proces in ontkenning bij een wijdloopig gemotiveerd vonnis bekrachtigd.

— Een agent bij de Koninklijke Marine, de heer *Hardy*, heeft den uitslag zijner proeven bekend gemaakt, om, bij het gebrek aan aardappelen, aan de arbeidslieden een gezond voedsel te verschaffen. Hij beveelt hiertoe vooral de gerst aan, welke nog een derde meer voedingskracht dan rijst heeft; een pond daarvan is genoegzaam om iemand gedurende een' geheelen dag te voeden. Hij schrijft voor er eene soep van te maken, bestaande uit 2 ponden gerstenmeel, 5 ons uijen, 2 ons zout en 24 ons brood. Indien zulk eene soep in het groot gekookt wordt, zal zij zeer weinig kosten en zou daarom aan de armbesturen, die des winters warme spijzen uitdeelen, zeer zijn aan te raden.

NEDERLANDEN.

's GRAVENHAGE, den 26. September. Naar men verneemt, zou de heer *de la Sarraz* zichzelven bestemmen tot buitengewonen gezant en gevolmagtigden minister te Parijs, zoodra de heer *Fagel*, die nu ongeveer 80 jaren oud is, zal zijn overleden.

Als opvolger van den luitenant-generaal der artillerie, aan het hoofd onzer diplomatie, doodverft men den heer jhr. mr. *Pieter van Akerlaken*.

— Heden heeft de justitie een' inval gedaan en eene huiszoeking bewerkstelligd bij de personen van *E. Meeter*, *J. Dumée* en *P. Mingelen*, de eerste schrijver, de twee anderen uitgevers van de weekbladen den *Ooyevaar*, den Haagschen *Miniatuur-Nieuwsbode* en den *Ontwaakten Leeuw* (van welk laatste blaadje slechts 1 à 2 nummers waren uitgegeven). Deze drie personen zijn, krachtens bevel der raadkamer van de Arrond. Regtbank alhier, in hechtenis genomen en naar het Huis van Burgerlijke en Militaire Verzekering overgebragt. Voorts zijn hunne papieren, benevens de voorhanden zijnde exemplaren van het tweede nummer van den *Ontwaakten Leeuw*, dat heden in het licht verschenen is, en waarvan slechts enkele in omloop moeten gekomen zijn, in beslag genomen.

— Z. M. heeft op het daartoe door hen gedaan verzoek eervol ontslag verleend: aan *L. K. Turk*, als 2°. luit. à la suite bij de dienstdoende schutterij te Vlissingen; aan *B. Verwey*, als 1°. luit. bij de dienstdoende schutterij te Schiedam.

— Het Stedelijk Bestuur van Dordrecht heeft de volgende waarschuwing medegedeeld: « Die op ongeoorloofde wijze den prijs der koopwaren poogt te doen rijzen, wordt gestraft met gevangenisstraf van *ééne maand* tot *één jaar* en eene boete van ƒ250 tot ƒ5000, en die de koopwaren bedriegelijk vervalscht, met gevangenisstraf van drie maanden tot een jaar, en eene boete van minstens ƒ25. (Zie de bepalingen der artikels 419 en 423 van het Wetboek van het Strafregt.)

— Te Arnhem hebben de Gedeputeerde Staten van Gelderland eene geldleening, bij aandeelen van een honderd gulden, voorgeslagen, tot het doen van voorschotten aan zoodanige gemeenten, welke zulks dezen winter mogten benoodigd hebben.

— Als een middel om de aardappelen in de kelders, enz. te bewaren, wordt aangeraden, om er ongebluschte kalk door te strooijen, waardoor alle bederf ophoudt. — In België wordt van de aardappelen beschuit gemaakt, welke zeer goed blijft: men schelt en rapst den aardappel, doet er een weinig zout door, perst er het water uit, en droogt de tot beschuit gemaakte broodjes in den oven. Als men deze beschuit wil gebruiken, weekt men dezelve in koud water, en stooft ze met boter of door de groenten.

— Men wil opgemerkt hebben, dat de ingemaakte snijboonen, enz. dit jaar aan bederf of gisting onderhevig zijn. Daarvoor wordt de raad gegeven, dat men den eersten pekel er moet afgieten, er en nieuwe pekel moet op doen, waardoor de ingemaakte groenten goed bewaard blijven.

GEMENGDE DINGEN.

Te Delft zijn geladen gesponders op de markt geplaatst, om het volk vertrouwen in te schieten. — De groote aderlating van 1844 heeft het malaise nog niet genezen. — Prins Albert heeft als eigenaar van eene boerenhofstede zijn deel aan de armen-tax moeten betalen en dit als echtgenoot der Koningin, en dus als iemand die het goed missen kan, natuurlijk geweigerd. Z. K. H. zal er nu regterlijk toe genoodzaakt worden. — Te Delft mag men met geen vier man bij elkander op straat staan praten; alles loopt daar op een pruikmakers-drafje. — Mevr. Lafarge bemind nu slechts God en den dood. — In Spanje is het weder rustig. — Het bataljon Mineurs en Sappeurs te Arnhem, krijgt eene andere bestemming; gedeeltelijk naar Gorinchem, om zich in ijs-springen te oefenen. — Daar de heer Elias jaarlijks aan pensioen ƒ6000 ontvangt, geeft Veritas in de *A. C.* dien heer, als tegenwigt, een' onvergulden pil te slikken, betrekkelijk de Surinaamsche volkplanters. Indien het beesten geweest waren, zou men voor stalling gezorgd hebben; maar bij menschen, dacht de heer Elias, was dat zoo hoog niet noodig. Met wat een genoegen zullen de achtergelaten betrekkingen van de zoo christelijk behandelde volkplanters het hunne tot die ƒ6000 bijdragen! — Piet Baas te Wijdenes adverteert dat hij 8 jaar lang aan onvrije ontlasting gesukkeld hebbende, door 't magnetisme van Jodocus Meijer tot gewenschte resultaten is geraakt, 't welk door den Burgem. der gemeente, die ook Piet heet, wordt gecertificeerd. (H. C. 25. Sept.) — De koning van Pruissen heeft de Akenherzogenrathgladbachdusseldorperspoorwegmaatschappij geconcessioneerd. — Met terzijdestelling van verstand en oordeelskracht, raadpleegt het kanaille te Delft, op 't voetspoor van het Leidsche en Haagsche, alleen zijne maag, die zeer wijd is. — De regering van Leiden heeft de hongerige schare herinnerd aan de ondoorgrondelijke wegen der Voorzienigheid, zijnde de stedelijke schatkist aanhoudend ledig.

INGEZONDEN STUKKEN.

Onmiddelijk na de wijdsche aankondiging in de nieuwsbladen van den heer S. J. VAN RONKELS werk: « Leiddraad bij het godsdienstige onderwijs ten behoeve der Israëlitische scholen," hebben wij ons de vrijheid vooroorloofd eenige bedenkingen tegen de hoofdzakelijke strekking van hetzelve in het midden te brengen. Moeite om in het bezit van het boekske te geraken gaven wij ons echter niet; een voorgevoel wederhield ons deze moeite aan te wenden; het verkondigde ons luid dat wij *achteruitgang* en geenszins *vooruitgang* daarin zouden aantreffen. Men heeft al dadelijk een' hoogen toon aangeheven, en men heft veelligt nog een hoogen toon aan, over de *behoefte* aan zulk een leiddraad, en men schijnt opzettelijk te willen vergeten, dat behalve het legio Duitsche boeken van denzelfden aard, ook « de gronden des Mozaïschen geloofs," een bij uitstek keurig, naar het Engelsch bewerkt boek, van wijlen den verdienstelijken heer BELINFANTE, hetwelk, ruim zoo wel als de latere voortbrengselen, aan het oogmerk voldoet, iederen godsdienst-leeraar ten dienste staat. Maar men schijnt nog meer te willen vergeten: men vergeet namelijk dat men nagenoeg geene dogma bezit en dat, tot zoo lang, den Israëliet, behalve zijn heiligdom, zijn oud testament, geen ander steunpunt overblijft, en hij in het onzekere rondtast naar hetgeen hem overigens te gelooven en niet te gelooven overblijft, het vermenigvuldigen van zulke leiddraden, als die welke ons de heer RONKEL en meer andere vrienden leveren, niet alleen in den wind geschermd — maar tevens heilloos en verderfelijk is. De zich noemende Hoofd-Commissie tot de zaken der Israëlieten, die type van wijsheid welke op puinhoopen slaapt en nu en dan hare stem nog uit bouwvallen verheft, (1) in welke geen wandelaar zich zonder gevaar kan begeven, heeft de handleiding, die ons eenige dagen geleden ongerept in handen kwam, met de zilveren medaille bekroond en, zoo als wij meenen onderrigt te zijn, ten gebruike der Israëlitische, godsdienst-scholen aanbevolen, even als zij vroeger met het zedekundig handboek van MEIJER deed. Wij laten de bekwaamheden van den heer VAN RONKEL in het vak van onderwijs regt wedervaren en verklaren, nooit anders dan met den hoogsten lof, van zijne inderdaad bloeijende, Groningsche school te hebben hooren gewagen; doch Z. Ed. duide het ons niet ten kwade, wanneer wij hem beleefdelijk doen opmerken, dat in de dagen die wij thans beleven zijn school-produkt, hoezeer vele *bekende*, voortreffelijkheden bevattende, desniettemin als geen verschijnsel van licht*gevenden* aard aan te merken is. De dag van heden vordert dat ieder, die met schijnbaar goede inzigten, in het openbaar op het veld van geloof en godsdienst verschijnt, den moed bezitte om al hetgeen, hetwelk niet alleen met waarheid, menschelijke rede, gezond verstand en overtuiging strijdt, maar dat daarenboven tegen het wezenlijke kerkelijk geloof aandruischt, af te keuren. Dien hiertoe moed en lust ontbreekt die, zwijge stil. Verkeerde en zoutelooze dingen in het heilige kleed te steken, te verbreiden en onder den dommen hoop ruim baan te schaffen, voegt den man van beschaving, kennis, wetenschap en edel karakter in geene deele, en in zake van godsdienst en volks-onderwijs aan schadelijke en afgesletene dingen het geloof toe te kennen, zulks mogen eene zich noemende Hoofd-Commissie en Zijne Excellentie de Heer Minister van Eeredienst voor God, hun geweten en de vierschaar van verlichting en vooruitgang verantwoorden. Zijne Exc. behoeft wel is waar als eenvoudig christenmensch geene kennis van Joodsche, kerkelijke zaken te bezitten; hij kan geheel vreemd er aan zijn en blijven zonder zijne zaligheid op het spel te zetten, maar als hoofd van het departement bij hetwelk de zaken der Israëlieten te huis behooren, wordt zulk eene kennis tot deszelfs hooge bediening niet alleen vereischt, maar zij is zelfs onmisbaar; en wanneer de heer VAN ZUILEN VAN NIJEVELD niet er van mogt voorzien zijn, dan staan hem, *onder anderen*, BUSTARF, SURINGHUIZEN, BASNAGE, BARTOLOCCI, BEHR, alle de Duitsche en Fransche geschriften van den dag, en de *Vlissingsche Courant* ten dienst, en wat meer dan dit alles is, dan staat het dertigjarig archief van zijn departement en dat der zich noemende Hoofd-Commissie tot de zaken der Israëliten, betreffende het kerkelijk beheer der Joodsche aangelegenheden (baast hadden wij de geschiedenis der Joden van Adv. KOENEN vergeten) voor hem en zijn adviseur-generaal open. Ziedaar inderdaad rijke bronnen uit welke bij voortdurendheid alles te putten is hetgeen den dorst naar wetenschap lesschen en de brein-leemte vullen kan. Vermeent Zijne Excellentie de Minister evenwel zijne eigene oogen te moeten sparen en door auxilaire oogen de dingen te verkennen, dat hij dan zoo spoedig mogelijk de goedheid hebbe zich een beteren bril aan te schaffen, dan die welke hem zelf en zijnen voorgangers, sedert bijna dertig jaar, de dingen in nevelen gehuld en van eene valsche zijde heeft trachten voor te dragen; of om duidelijker te spreken, dat hij zich dan van betere raadgevers voorzie dan de mannen die, sedert dertig jaar, niets anders deden dan een ellendig maakwerk ter wereld brengen dat even als droog zand te zamen hangt, en die een nietig kaartenhuis bouwden, dat ieder zuigeling bij magte is met den kleenen vinger te verbrijzelen. RONKEL's leiddraad is immers te ingewikkeld en te hoogvliegend voor kinderen van dertien jaar; er mogen uitzonderingen bestaan, maar over het algemeen houden wij het voor onmogelijk, voor kinderen op dien leeftijd, om al hetgeen, en al ware het zelfs maar een gedeelte van den inhoud des boeks zoodanig te begrijpen en te gevoelen, dat zij voor God en menschen, wegens de nakoming van en het geloof aan hetzelve, eene plegtstatige gelofte in staat zijn af te leggen. Wij laten dit punt nogthans in het midden, oordeelende dat het werk dit gebrek met andere boeken van dien aard gemeen kan hebben, en bepalen ons in de hoofdzakelijkste plaats bij hetgeen wij op pagina 43 betrekkelijk de traditie of de mondelijke wet aantreffen. Dat gedeelte der confessie boeit onze geheele oplettendheid, en wij zullen ons deswege eenige aanmerkingen veroorloven, aangezien de geachte schrijver geene zwarigheid er in vindt, deze mondelijke wet dezelfde waarde als de van God geopenbaarde wet aan MOZES toe te eigenen, en het geloof voor de eene zoowel als voor de andere op eene en dezelfde lijn te plaatsen. (De schrijver zegt overal *Mosché*, *Jehasua*, *Jisraelit*, *Jirmijahu*, *Jerusalagim*, in plaats, *Mozes*, *Josua* etc.; wij weten geene reden voor dien eigendunk.)

(Vervolg hierna.)

(1) Zij mag wel uit dezelve roepen: « wee mij dat ik mijne kinderen lieb gepoogd uit het burgerlijk verdrag te stooten!" Het is op hare voordragt dat de weduwen der Opper-Rabbijnen eene wekelijksche alimentatie van ƒ1.90 bekwamen. *Wil* zij niet, *kan* zij niet, waartoe dient zij dan? Een zanger zingt, een haan kraait, een hond blaft etc.

MENGELINGEN.

ALLERLEI.

—

DIE HUUR BETAALT MAG OOK WONEN. — Eene aan de netheid van haar vaderland gewone engelsche dame kwam in de hut van eenen ierschen boer en zag er een varken zich regt op zijn gemak voor het midden van den haard koesteren. — Hoe kunt gij lieden toch dulden, zeide zij, dat dit vuile dier u zoo in den weg ligt? — Ach! meyrouw, — gaf de boer ten antwoord, — het moet de huur betalen en zoo heeft het van ons allen, eigenlijk het meeste regt om in huis te zijn.

—

OUDE EN NIEUWE SCHOENEN. — Een afgezette burgemeester vroeg aan de te voren onder zijn bestuur gestaan hebbende boeren, hoe hun de tegenwoordige burgemeester, zijn opvolger, beviel. « Wel, wat zal ik er van zeggen?" antwoordde hem een boer, « nieuwe schoenen knellen." — Ja maar, « voegde een ander er snel bij," de oude deden het ook, wanneer wij ze niet smeerden."

—

GENEESKUNDIGE REKENING. — Een beroemd duitsch geneesheer was gewoon zijn *honorarium* naar het geldelijk vermogen zijner patienten en naar de gevaarlijkheid hunner ziekten te berekenen. Toen hij nu eens van een matig, bemiddeld man, dien hij in eene borstziekte behandeld had, acht *Friederichs d'or* ontving, zei hij: — Nu houdt gij juist nog eene zenuwziekte aan mij te goed, en kunt u, bij voorkomende gelegenheid, tot vereffening onzer rekening, aan mij wenden.

—

WATERVREES VAN EENE BIJZONDERE SOORT. — Een dienstmeisje kreeg wegens vuilheid haar afscheid. Dringend smeekte zij de reden daarvan in haren ontslag- en getuigbrief zoo verbloemd mogelijk aan te duiden, en bekwam nu het volgende attest: SERAPHINE D...., heeft zich gedurende haren diensttijd bij ons, trouw en eerlijk gedragen, en is eeniglijk wegens watervrees afgedankt geworden.

—

GELEERDE VLEIJERIJ. — Iemand wilde den heer DESSAUX iets regtaardigs wegens zijne vertaling van JUVENALIS zeggen, en deed zulks met de volgende woorden: De getrouwheid uwer overzetting bleek mij inzonderheid daardoor, dat ik overal, waar ik het origineel niet verstond ook uwe vertaling niet verstaan kon.

—

HET REGT. — Een burger vervoegde zich tot een vermaard advokaat, met verzoek, zich met zijne regtszaak wel te willen belasten, hem dezelve tevens ontvouwende. Uwe zaak is uitmuntend, sprak deze, en het spijt mij, dat ge zoo laat komt; ik heb mij heden morgen verbonden voor uwe tegenpartij te pleiten. — Maar, indien *mijne* zaak goed is, kan de *zijne* dit toch wel niet zijn! — Dat zullen wij voor de regtbank zien, — hernam de advokaat droogjes.

ADVERTENTIEN.

§ § § De Notaris *D. UYTTENHOOVEN* zal, op Vrijdag den 3. October 1845, des voormiddags ten 10 ure, aan het Venduhuis van Monsieur *J. B. KUYPERS*, op de Groote Markt, te Vlissingen, publiek presenteren te verkoopen:

Eene groote partij MEUBELEN en HUISRAAD, bestaande in Mahonijhouten Chifoniere, Pendule, Hangklok, Tafels, Stoelen, Bedden, Manskleederen, Keukenkagchels en andere Vuurhaarden, Koper, Tin, Porcelein, Glas- en Aardenwerk, voorts eene partij GOUD en ZILVER, en wat meer zal worden bijgebragt, waartoe dagelijks de gelegenheid bestaat.

Daags vóór de Verkooping voor een ieder te zien.

§ § De ondergeteekende heeft de eer zijne geachte Medeburgers ter kennis te brengen, dat hij van heden de betrekking van LIJKDIENAAR aanvaard heeft.

Hij beveelt zich en de zijnen in ieders gunstig aandenken, belovende ten allen tijde eene active en civile bediening.

VLISSINGEN, 30. September 1845. P. J. BLEYSWYK.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 30. September. Sedert den 27. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

De stad Leer, J. O. Jacobs, Odessa, lijnzaad; Famloe, J. N. Troojesen, Lisser, Leeuwarden, X. W. Nieboer, Bristol, beide garst; Ingria, J. Davids, Falmouth, lijnzaad; Ikjold, M. Peters, Londen, rogge; Genius, H. Kroger, Altona, tarwe; Cecile, P. Flambard, Bordeaux, wijn en stukgoed; Sirius, M. D. Schmidt, Cansek, lijnzaad; Eugène, J. J. Reeners, Hull, manufactures; Minerva, C. P. Biesta, Middelburg, suiker.

Voor Gend bestemd:

Maria Louise, C. van der Steen, Liverpool, stukgoed.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild:

Ora, F. Ockelman, New-Castle; Catharina, H. Fampke, Avontuur, Caroline, H. Howitt, Londen, alle ballast; Engelina, J. N. Selck, stukgoed, Hamburg.

Van Brussel gezeild:

De Argo, P. Pieper, Allda, D. Michel; beide stukgoed, Hamburg.

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEREN.